

jiného náhledu, které nesnaží se vyzbrojiti se bohatým duševním fondem, aby mylnost názoru jiného dokázalo, ale mládí, které zastance jiného názoru prostě odstřeluje! A při tom mluví o společenství lidstva, o komunismu! Není toto vše znepokojivým příznakem něčeho chorobného? Je věru na čase zkoumati podrobně a soustavně příčiny těchto hrůzných následků. — Jednou z nich je až bolestně nízká úroveň našeho veřejného života vůbec: místo věcných důvodů nadávky, místo usvědčení z nepravdy štvance, místo kritiky podezřívání, zkrátka místo věci osoba a její hanobení. A při tom se mluví o demokracii, o svobodě slova a tisku — a svoboda individua jako takového se v samých základech ničí! Je třeba nápravy. Víme, že jí nemůže zjednati právní řád sám, je k tomu třeba duchovní obrody každého jednotlivce. Ale i právní řád bude musiti napomáhati. Jak, toť otázka velmi důležitá. Nebudeme ji řešiti zde, ale to, co právníkovi snad více než příslušníku jiného stavu se v mysl vrací, je myšlenka důraznější ochrany celku proti jednotlivci resp. jednotlivcům, revise mnohých hesel doby a obrana proti jich zneužívání, otázka účasti mladistvých osob na politickém životě, stanovisko k t. zv. politickým zločinům, odpovědnost i vzdálenějších a nepřímých činitelů a mnoho jiných. — Tolik je jisto: názory, jako by stát mohl ohrožovat jednotlivce, jeví se dnes jako přežitek; proto zásady, jež z tohoto předpokladu vyrostly, potřebují nutně nového přezkoumání, aby se předešlo nebezpečí opačnému.

Úprava poručenství a opatrovnictví na Slovensku a P. Rusi.

Od 1. ledna t. r. vykonávají agendu poručenskou a opatrovnickou na Slovensku a P. Rusi zvláštní úřady poručenské první, druhé a třetí stolice, zřízené podle zákona z 13. července 1922 č. 246 sb. z. a n. Seznam míst, ve kterých se tyto poruč. úřady nalézají, je uveřejněn vyhláškou min. spravedlnosti z 21. prosince 1922 č. 382 sb. z. a n. Zároveň zaniká dnem 1. t. m. celá poručenská a opatrovnická agenda sirotčích stolic, vrchností, municipií, míst s regulov. magistrátem a obcí. Zákon ze dne 20. prosince 1922 č. 391 sb. z. a n. upravuje místní příslušnost poručenských úřadů a zároveň vzájemný poměr jejich k poručenským soudům v Čechách, na Moravě a Slezsku působícím. Tak zejména spory o příslušnost mezi poručenskými úřady na Slovensku a P. Rusi na jedné straně a poručenskými soudy na ostatním státním území na druhé straně rozhoduje Nejvyšší soud (§ 34). Ustanovení podobné jako má § 111 j. n., obsahuje § 5 cit. z. jednak pro poručenské úřady mezi sebou, jednak pro tyto a poručenské soudy; nedocílí-li se v tomto případě dohody, rozhoduje opět

Nejvyšší soud. Totéž platí o delegaci s poručenského úřadu na poručenský soud anebo naopak (§ 6).

Nedostatečná podpora české právnické literatury. V »Časopisu pro právní a státní vědu« (č. VII.—VIII. r. 1922) stěžuje si prof. Weyr trpce na rozdíl, jenž se jeví v odbytu právnických knih, vydávaných v naší republice, mezi spisy německými a českými. Německé spisy a sbírky jdou na odbyt hladce, najdou mnoho čtenářů i odběratelů — kdežto české zůstávají na skladě. Podobná netečnost jeví se i mezi přispívateli českých časopisů odborných z kruhů praktiků; prostým poukazem na přetížení úředními pracemi nelze vysvětliti rozdíl v tomto směru se jevící — ovšem rovněž v náš neprospěch — poněvadž nelze nahlédnouti, proč by toto přetížení mělo býti u českých lidí zásadně větší než u německých. Stejně trpké zkušenosti lze prý znamenati při pokusech, jak vzpružiti a oživiti spolkový život v »Právnické jednotě moravské«. — Bohužel, nutno přiznati pravdivost těchto neradostných zjevů. V našem právnictvu není dosti snahy sledovati odbornou literaturu, rozšiřovati své obzory; utkvíváme na jakési řemeslnosti a spokojujeme se s ní. Snad je i to následek dřívějších dob, kdy český právník stával obyčejně stranou a kdy i snad vynikající jeho vědomosti zůstávaly nepovšimnuty. Ale dnes je a musí tomu býti jinak. Dnes potřebujeme mnoho a mnoho vynikajících, odborně co nejdokonaleji vyškolených lidí. Ti pak dovedou zase stejné vzdělání u jiných oceniti a dovedou si své spolupracovníky pro důležité práce vyhledati. Odbornosti lze však nalézti nejen praxí, nýbrž je nutno stále studovati, udržovati styk s literaturou. Nedostatku odbytu českých právnických spisů, který je opravdu žalostný, bylo by pak odpomoceno. Ostatně může i zde vydatně spolupůsobiti stát; kdyby každý úřad v republice (soudy, úřady správní, finanční a j.) zakoupil pro svou úřední knihovnu (— jak jsou chudícké!) po jednom výtisku právnických spisů v republice vydávaných, znamenalo by to jistě značně zvýšený odbyt. Proč by neměl míti na př. správní úřad ve své knihovně i spisy ze soukromého, trestního nebo procesního práva a na druhé straně zase, proč by neměly soudy kupovati pro své knihovny spisy, obírající se správním, ústavním nebo finančním právem, národním hospodářstvím a t. d., nelze nahlédnouti. Bylo by na čase, aby v tomto směru úsporné snahy — jsou-li tu snad — přestaly se uplatňovati.